

VÂNĂTORII DE COMORI

O AVENTURĂ AMERICANĂ

JAMES PATTERSON

și CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRĂȚII DE

JULIANA NEUFELD

Traducere din engleză de Adina Rațiu

CORINT BOOKS

CAPITOLUL 16

Mama și tata erau deja acasă când ne-am întors la apartament.

— Mâncăm înghețată! am zis. Chunky Monkey și Rocky Road!

Am rostit denumirile cu aceeași veselie cu care le anunțase unchiul când a intrat prima oară în casă.

Dar tot n-am reușit să-l fac să zâmbească.

— Ah, Thomas, Susan, aici erați. Mă bucur să vă văd, a spus unchiul, cu o voce de bătrân obosit. Aveți niște copii minunați. M-am distrat extraordinar cu ei.

— Mulțumim din suflet, unchiule Richie, a zis mama.

— Ești liber mâine? a întrebat tata.

— Din păcate, nu. Plec într-o expediție nouă, Thomas, a răspuns unchiul, bătând cu degetele în coperta cărții vechi pe care tocmai o cumpărase. Caut Corabia Pierdută a Deșertului! Am găsit câteva indicii promițătoare. Chiar foarte promițătoare.

— Sunt temeinice? a întrebat tata, vizibil impresionat.

— Mai temeinice de atât nu există.

Mama a încuviințat politicos din cap, la auzul acestor cuvinte.

— Mă bucur foarte mult, unchiule Richie!

— Mâine zbor spre California. Aterizez pe un aerodrom izolat aproape de Marea Salton, nu departe de San Diego, dacă mergi în linie dreaptă. Am vorbit deja la compania locală de excavații, să-mi împrumute un excavator și un buldozer. E posibil să trebuiască să sap prin dunele de nisip adunate după atâtea sute de ani.

— Ai bani să-ți finanțezi expediția? a întrebat tata.

— Mă străduiesc să găsesc fonduri, a răspuns unchiul.

Cu alte cuvinte, se pregătea de o nouă partidă de poker.

— Putem veni și noi cu tine în căutarea comoarii? a întrebat Tommy. Mama și tata oricum au mult de lucru și o să murim de plictiseală.

— Ar fi o onoare să excavez prin nisipuri alături de dumneata... de tine, unchiule Richie, a zis Storm.

— Mi-ar plăcea să te iau cu mine, Thomas, a spus unchiul. Și pe tine, Storm.

— Vreau și eu să merg! am strigat.

— Bravos, Bick! Ești un băiat pe cinste.

— Am putea să-ți finanțăm noi expediția, a spus mama.

— Cu mare drag, a confirmat tata. De multă vreme mă tot gândesc la Corabia Pierdută a Deșertului.

Beck era singura care nu spunea nimic.

— În acest caz, a zis unchiul, observând rețineră lui Beck (era greu să n-o observi), cel mai bine e să vă sfătuiți. Mi-ar face mare plăcere să-i iau pe copii cu mine. O să fie o expediție extraordinară, n-am nicio îndoială în această privință.

Măine, la ora nouă zero zero, sper să fiu în aer. Anunțați-mă cât mai repede dacă mă însoțiți. Viața e o nesfârșită aventură, copii! Îmbrățișați-o ca atare și n-o să vă mai pese ce spun gurile rele care cumpără cărți la reducere.

Unchiul Richie își regăsise voioșia. Și-a tras pălăria pe-o ureche și a ieșit țanțoș din apartament.

TERMINAȚI-VĂ REPEDE ÎNGHEȚATA, OAMENI BUNI! DACĂ SE ÎNCING SPIRITELE PREA TARE, SE TOPEȘTE.

Imediat ce a plecat, m-am întors spre Beck.

— Se poate să ne lăsați puțin singuri? le-am zis celorlalți.

— Desigur, a spus mama.

S-au retras cu toții în bucătărie și s-au apucat să înfulece înghețată. Știau ce urmează.

— Ai vreo problemă, Rebecca? am strigat.

— Normal că am. Faptul că ești fratele meu!

— Mă refeream la unchiul Richie!

— Are numai aere în cap!

— La fel și baloanele, dar te duc într-o mulțime de locuri necunoscute.

— Sau se dezumflă când ți-e lumea mai dragă și te lasă în mijlocul deșertului!

— Păi așa spune! Ți-e frică! am zis.

— Ai auzit ce spunea profesorul Hingleburt. Unchiul Richie e un mincinos și un șarlatan.

— Ha! am pufnit. Ai găsit pe cine să dai exemplu. Profesorul Hingleburt are atâtea aere în cap, mă mir că n-a plesnit până acum. De-aia i-a căzut și părul.

— Știu, a spus Beck. Cum îți permite să vorbească așa de familia noastră? Suntem familia Kidd. La fel și unchiul Richie.

— De fapt, îl cheamă Luccio, cum o chema și pe mama înainte de căsătorie. Dar, oricum, face parte din familie.

— Bravos. Excelentă observație, Bick!

— Mersi, Beck. Toți pentru unul și unul pentru toți!

— Exact. Atunci, de ce ne certăm?

— Habar n-am. Mai ales că trebuie să ne facem bagajele.

Beck a încuviințat din cap.

— Ora nouă zero zero e destul de devreme. Aproape nouă dimineața.

— Nu aproape, *este* nouă dimineața.

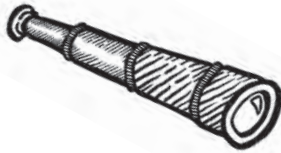
— Bine punctat.

— Mersi.

M-am întors spre bucătărie.

— Băieți! am strigat. Trebuie să ne facem bagajele. Mâncați mai repede înghețata. Mergem în deșert cu unchiul Richie!

CAPITOLUL 17

A doua zi, la ora 9 fix, eram în aer.
— Punctualitatea e politețea regilor, a spus unchiul Richie, acompaniat de vuietul motoarelor, în momentul în care am decolat de la centrul de aviație privată al aeroportului Dulles din Washington.

— Regele Ludovic al XVIII-lea al Franței a zis asta, ne-a informat Storm.

— Întocmai, a confirmat unchiul. Bravos, Storm!

— Uau! Adică au mai fost șaptesprezece Ludovici înaintea lui? a întrebat Tommy. Franceziiăștia nu sunt zdraveni la cap. N-au mai găsit și alte nume pentru regii lor?

L-am ignorat din nou.

Poate și pentru că eu, Beck și Storm eram morți de frică. Avionul cu două elice se chinuia să înainteze, propulsat de un motor, apoi de celălalt.

— Unchiule Richie? am zis, abia auzindu-mă în huruitul motoarelor care pârlăiau și trosneau. Cât de vechi e avionul ăsta?

— Nu e vechi, Bick. E doar ușor uzat. Doamnelor și domnilor, vă aflați la bordul unui Piper Aztec din 1971. Avionul bimotor la cârma căruia celebra aviatoare britanică Sheila Scott, multiplă deținătoare de recorduri mondiale, a făcut înconjurul lumii în sens longitudinal — adică, trecând pe deasupra ambilor poli.

— Uau! a exclamat Tommy, care se pregătea din greu pentru examenul de pilot. ăsta a fost avionul ei?

Nu degeaba i se spunea Tommy Picaj.

— E posibil, a zis unchiul Richie. Am găsit o pereche de cizme de damă în cală, când am intrat în posesia lui, la New Jersey, acum câteva luni.

— L-ai câștigat la cărți? a întrebat Storm, agățându-se de scaunul de copilot al lui Tommy, ca să-și țină echilibrul în zgâlțâielile avionului.

— Da. De-asta l-am și botezat *Chinta Roială!*

— Crezi că rezistă până în California? a întrebat Beck.

— Așa sper, a spus unchiul, exact când motorul stâng a început să trepideze și să horcăie, de parcă-și scuipa niturile. Dar nu e mai interesant când stai în suspans?

Nu chiar, i-aș fi răspuns. Dar am închis ochii și n-am zis nimic.

Ne-am continuat drumul, fără incidente, timp de două ore.

— Ce ziceți? Facem un looping? a întrebat unchiul, când eram pe deasupra Tennessee-ului.

Bănuiesc că se plictisise.

— Facem! a strigat Tommy, înainte ce noi, ceilalți, să apucăm să spunem „*Nuuu!*“

— Ura! a țipat unchiul. Țineți-vă bine pălăriile, rucsacurile și mâncarea în stomac!

Când s-a încheiat acrobația, eu și Beck ne-am întors spre Storm.

— Am ajuns? am întrebat-o, cu sufletul la gură.

— Nu, a zis Storm, legănând din cap. Mai avem trei mii de kilometri.

— Încercăm și un tonou? a întrebat unchiul Richie.

— Nu! am strigat toți trei, înainte ca Tommy să urle „Da!“

— Prea bine. Atunci, facem un hammerhead cu alunecare pe coadă. O să vedeți cât de agile sunt avioanele astea cu elice. Mult mai pretabile la acrobații aeriene decât verișoarele lor cu reacție!

Da. Cum era de așteptat, am tras o sperietură soră cu moartea. Zici că ne dădeam într-un trenuleț al groazei fără șine și fără bare de protecție.

Tommy era în culmea fericirii. Noi, ceilalți, am recitat toate rugăciunile pe care le știam. Știam că viața noastră depinde de un nebun. N-o să găsim în veci Corabia Pierdută a Deșertului. O să rămânem în legendă drept Avionul Pierdut Pe Unde S-o fi Prăbușit.

— Nu luăm prânzul? a întrebat Beck, după ce unchiul Richie și-a încheiat acrobațiile care ne-au întors stomacul pe dos.

Numai la masa de prânz nu ne stătea gândul după toate tumbelile și răsucirile care ne ridicaseră toată mâncarea până în nas. Beck, însă, spera ca o pauză de masă să-l distragă pe unchiul Richie de la cascadoriile lui nebunești măcar o jumătate de oră.

— Bravos! Bine te-ai gândit, a zis unchiul. Desfaceți sandviciurile pe care ni le-a pus tatăl vostru. De câte ori zbor cu capul în jos, mă apucă foamea.

— Avem și salată de cartofi, am zis. Și chip-suri. Și murături.

— Și fructe, a adăugat Beck. O mulțime de fructe.

Amândoi ne doream o masă de prânz cât mai lungă. Una care să dureze până în California, fără alte exhibiții de circ.

Planul nostru a dat roade.

Am traversat țara fără incidente. Unchiul Richie și-a găsit altă ocupație: l-a învățat pe Tommy să piloteze avionul lui rablagit din 1971. Am răsuflet cu toții ușurați.

Asta până să ajungem deasupra deșertului și să începem coborârea în zona Mării Salton.

În momentul acela, unchiul s-a întors spre Tommy și i-a spus ceva ce ne-a înghețat sângele în vene.

— Cârma îți aparține, Thomas. Du-ne la sol!